

Ens ha arribat

Se'n va el Faisán

Se'n recorden, quan el PP preguntava cada dimecres a Rubalcaba si estava el corrent del cas Faisán? Tractava d'un etarra

que, presumptament, va escapir-se d'una detenció policial perquè va ser avisat des del Ministeri de l'Interior. El PP estava

molt interessat a esbrinar la veritat, tant com un diari de Madrid. Bé: ara que el PP ha arribat a Interior i podria

buscar papers i depurar responsabilitats, tant el PP com el diari en qüestió se n'han oblidat. La veritat, sobretot.

Apunts

Lluís Martínez

Fracàs

A Madrid no va caure gens bé la petició d'Artur Mas que qualsevol obra pública que s'hagi de fer a l'Estat d'ara endavant vagi acompanyada d'un estudi de rendibilitat. Els més molestos han replicat, amb irritació, que això és cosa del govern de la nació (espanyola). Doncs això mateix. Si és la seva responsabilitat, que l'assumeixi d'una vegada perquè sapiguem que els diners no es dediquen a satisfer compromisos inconfessables –emparats en el gran concepte de la solidaritat territorial– sinó a posar les bases perquè quan l'Estat surti de la crisi, que en sortirà, hi haurà un creixement vigorós.

Explico aquestes reaccions a un amic anglès i no se'n sap avenir. Afirmo que al seu país la gent coneix molt bé cap on van els seus impostos. Però no d'una manera global o retòrica (com va passar amb l'inafaust programa E de Zapatero de remodelació de voreres), sinó molt detalladament.

Tinc la sospita que aquesta petició del govern català, que és lògica i que en època de vaques magres es torna imperiosa, no serà atesa mai. Primer, perquè la iniciativa és dels catalans. I segon, perquè fer obres és una manera de capturar vots, dels quals el PP anirà molt necessitat a finals d'any.

Abans de la Guerra Civil, el catalanisme prudent de personatges com Cambó va ser un intent de modernitzar Espanya. Un intent que va ser rebut amb irritació orgullosa i menyspreu. Mas hi torna ara. Totes les propostes que faci perquè Espanya sigui un país europeu –però de debò, no en aparença– tornaran a fracassar. Per desgràcia, però és així.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DE GALÍCIA

Alberto Núñez Feijóo

El de la bola de vidre

El president de la Xunta, un dels territoris on ha aflorat més dèficit del declarat, ha afirmat que hi ha territoris que volen ser nació, i que si ho fossin estarien intervingudes. Tots sabem a qui es refereix. Però ell, com ho sap? Si Catalunya fos una nació lliure de l'espoli, el més segur és que ara el territori intervingut seria Espanya.

PRIMER MINISTRE D'ITÀLIA

Mario Monti

Ajut al creixement

Alemanya, França i Itàlia es van comprometre, al final del G-8, a fer una cimera, abans de mitjan juny, dedicada a l'estudi de polítiques de creixement. Monti va tenir la vista de convidar-hi Espanya. Potser això farà canviar Rajoy i aconseguirà que deixi d'estar tan obsessionat amb l'austeritat. Cal créixer per pagar.

MINISTRE D'HISENDA

Cristóbal Montoro

Una explicació que val per a Catalunya

La desviació dels comptes de quatre comunitats en mans del PP, però sobretot Madrid i el País Valencià, és greu, perquè la xifra es va amagar i va aflorar divendres i amb nocturnitat. Montoro ha disculpat aquestes desviacions: són atribuïbles a anys anteriors i a més són fruit de computar els pagaments als proveïdors. I, a més, ja s'estan corregint. Bé, doncs si aquestes excuses valen per a Madrid, també deuen valer per a Catalunya, oi?

MINISTRE D'ECONOMIA

Luis de Guindos

Mai no n'aprendran

Luis de Guindos ha avisat que l'economia espanyola continuarà en recessió, però que estiguem tranquils perquè ara s'estan posant les bases perquè hi hagi un bon creixement en el futur. Unes paraules que recorden massa les de Zapatero i els seus adlèters negant la gravetat i l'abast de la crisi.

Vuits i nous

Ionesco a Burriac

Manuel Cuyàs

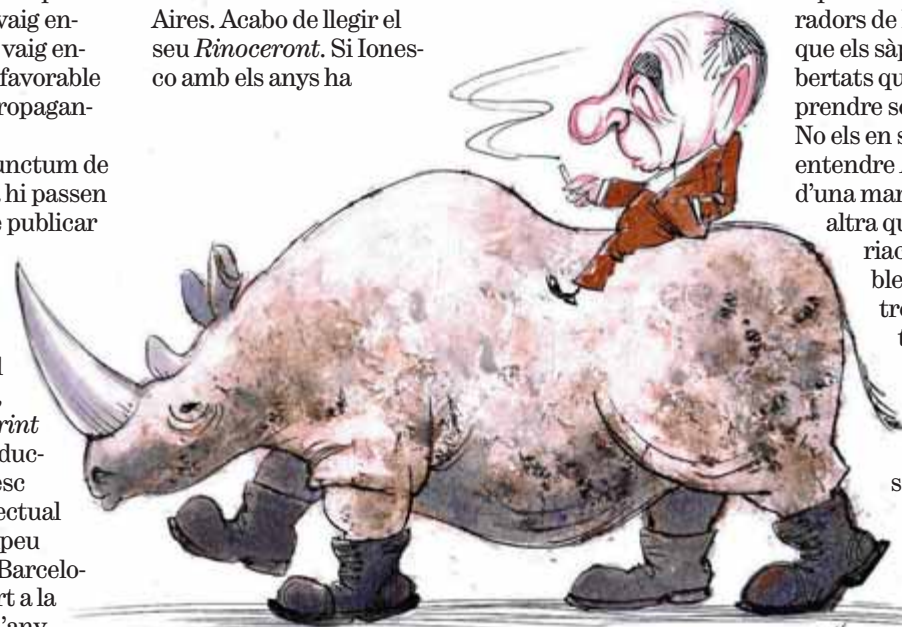
Fa molts anys vaig veure en l'espai *Estudio 1* de TVE que cada setmana oferia una obra de teatre de producció pròpia, la peça d'Eugène Ionesco *El rinoceront*. Els programadors d'*Estudio 1* no seguien criteri: una setmana et podien oferir un Alfonso Paso, una altra uns Quintero o un Arniches, autors estimats pel règim polític llavors vigent, i una altra setmana un Anouilh, un Buero o un Ionesco que posa en qüestió els règims totalitaris i els ciutadans que s'hi sotmeten per força o per gust. Potser sí que tenien més criteri que no sem-

blava i en *El rinoceront* veien la palla de l'estalinisme en comptes de la biga del franquisme, però en el monòleg final de Bérengrer, interpretat per José Bódalo, jo hi vaig entendre el que hi vaig entendre, i no era favorable als interessos propagandístics de TVE.

L'editorial Punctum de Lleida –a Lleida hi passen coses– acaba de publicar la versió catalana de *Rinoceront*, juntament amb dues peces curtes del mateix Ionesco, *El rei s'està morint* i *La lliçó*. La traducció és de Francesc Arnó, un intel·lectual alumne de Pompeu Fabra nascut a Barcelona el 1909 i mort a la mateixa ciutat l'any passat, que va viure exi-

liat a l'Argentina entre 1939 i 1997. Arnó va traduir Ionesco al país d'acollida perquè fos interpretat pel quadre escènic del Casal Català de Buenos Aires. Acabo de llegir el seu *Rinoceront*. Si Ionesco amb els anys ha

perdut grapa i ensenya costures, la versió d'Arnó té punts de molt interès, a més dels literaris. Trasllada l'acció simultàniament

ANTHONY GARNER

Art 2012

a l'Argentina, la de Perón, i també a la Catalunya sota Franco a base de fer-hi sortir el Barça, en Kubala, el vi de Valls i una excursió a Sant Mateu i Burriac, muntanyes del Maresme de les quals l'autor de l'absurd no en devia haver tingut mai notícia. També hi surt el PC, que rep una manxiula. Als curadors de l'edició sembla que els sàpiga greu les llibertats que Arnó es va prendre sobre l'original. No els en sàpiga. TVE va entendre *Rinoceront* d'una manera i jo d'una altra que ja incloïa Burriac, i és compressible que Arnó, entre els exiliats catalans de l'Argentina, volgués concretar més que Ionesco i posar escenari i geografia a les dictadures. Una traducció que és el retrat d'una època.